

Petra Oelker

студентська літературна газета

ЧЕРНЕТКА

ПІЗНЯ

ОСІНЬ

| Кількість |    | Вартість |    |
|-----------|----|----------|----|
| 29A       | 29 | 28A      | 28 |
| 30A       | 30 | 31A      | 31 |
| 31A       | 31 | 32A      | 32 |
| 32A       | 32 | 33A      | 33 |
| 33A       | 33 | 34A      | 34 |
| 34A       | 34 | 35A      | 35 |
| 35A       | 35 | 36A      | 36 |
| 36A       | 36 | 37A      | 37 |
| 37A       | 37 | 38A      | 38 |
| 38A       | 38 | 39A      | 39 |
| 39A       | 39 | 40A      | 40 |
| 40A       | 40 | 41A      | 41 |
| 41A       | 41 | 42A      | 42 |
| 42A       | 42 | 43A      | 43 |
| 43A       | 43 | 44A      | 44 |
| 44A       | 44 | 45A      | 45 |
| 45A       | 45 | 46A      | 46 |
| 46A       | 46 | 47A      | 47 |
| 47A       | 47 | 48A      | 48 |
| 48A       | 48 | 49A      | 49 |
| 49A       | 49 | 50A      | 50 |

В цьому числі:

поезія - Богдана Матіяш, Віталій Штефан,  
огляди - Роксолана Свято, Ростислав Семків,  
проза - Іваф Ришбук, Аліна Зворська

Слово від редакції:

Це справді "ЧЕРНЕТКА", хоч і трохи незвична. Думаємо, що вона й надалі буде якоюсь от такою - незрозумілою і важкочитабельною. Редакція намагатиметься, аби Ваше сприймання поезії та іншої літератури було не лише важким, а щоби з читанням приходило розуміння: без додаткової напруги письмо молодих не подолати. Отже, читання Вам...

Апарат для підвищення продуктивності \*\*\*

Полудень. Час для мовчання  
і споглядання фонтанів...  
(кидаю монету, щоб скди  
іше повернутись,  
а її виловляє жебрачка  
й жадібно сзирається -  
чи не схожу її відібрати).  
...час для молитви  
(обплітаю тілом-пліщем  
руїни прадавніх храмів,  
звідки ніхто вже не кличе:  
"Осанна, Отче",  
а потріскані плити сходів  
витискують з себе:  
"все тлінне під сонцем").  
...час для спокуси  
(смаглява циганка  
заглядає прямо в очі  
хоче оповісти мені долю -  
не треба ловити душу в сильце...)  
Полуденне сонце  
стиглою абрикосою  
падає в долоні.  
Час додому.

\*\*\*

не залишається часу на те  
щоб вивчати чужі імена  
світ захлинається в повені  
а для тебе вода  
це горнятко духмяної кави  
а для мене вода  
це розпластане тіло  
це несподівана спека  
що її не чекали так рано  
це спрага що не лишає часу  
на ватання та роздуми  
це світло спроба знову-народження  
це посміх немовляти із купелі  
це вічність хід з небуття до буття  
і до сповіді  
тиша що нею живемо  
і з нею вираємо  
це ті імена  
котрі не можна забути

\*\*\*

божеволію осінню  
криком осінніх птахів  
виском коліс  
небо напрочуд високо  
долі змією  
ковзає звично узвіз  
котиться місяць в небі  
сріблястою мискою

Memories

не пам'ятаю обличчя чоловіка  
котрий пропонував мені руку  
що тремтіла тримаючи чарку  
і серце  
що чекало чергового  
інфаркту

не пам'ятаю імені жінки  
котра кидалась на мене  
і кричала він мій  
а луна розносилась  
під склепінням  
старого собору  
що в нього  
ми обоє прийшли  
помолитися

не пам'ятаю  
торішнього снігу  
вчорашніх новин  
по телевізору  
колішаток  
поламаних годинників  
засохлих троянд  
та іншого мотлоху  
захованого на споді  
моєї пам'яті  
на чорний день  
коли більше ні про що  
буде згадувати

\*\*\*

не вірю нікому  
доки не вип'ю вина  
а потім також не вірю  
не вірю тобі  
доки крик не переходить у шепіт  
спраглих вуст  
і тиша не просочиться  
з стін і прілих підвалів  
у мокрі вулиці  
повні піску і морських черепашок  
датованих першим століттям  
до нашого щастя

не піднімаю погляду  
в автобусах і трамваях  
а в метро  
нахабно роздивляюся сусідів  
в той час коли на мене  
витріщають очі реклами

не приходжу туди  
де росте багато понурих дерев  
і де плачуть звірята  
шоправда тепер вони  
постійно плачуть  
і тому мені просто немає  
куди приходити

тоді розчиняю вечір  
в келисі вина  
і малюю в дзеркалах  
торішні сни  
присипані шаром пороку  
зотлілі  
забуті  
видобуті із скойки  
котрої ти так і не зумів  
відкрити  
правда ж дивно

asec

lend

ok a

4630



У загартованому тілі заграбований дух  
(епітафія)

У мене сьогодні болить серце  
Я напився "Української з перцем"  
Але то не від алкоголю  
Від людського звичайного болю  
Я читаю Агату Крісті  
Я чекаю на чергове вбивство  
Вона схожа на огидну відьму  
Що пропахла дешевою міддю  
На відміну від бронзи Сартра  
Що сидить у кав'ярнях Монмартра  
І мене огортає нудота  
Мій шлунок гарячий на дотик  
Моє серце подібне до апельсину  
Що оранжеву шкіру скинув  
Моє тіло тяжке, спітніле  
Я обкурений Генрі Міллер  
Я сиджу за столом у кімнаті  
Загартований спиртом, заграбований атом  
У мене сьогодні болить серце  
Я напився "Української з перцем"  
Але то не від алкоголю  
Ми ховаємо бомжа — Колю.

#### Месія

В хромованих чоботях ішов по храму кат,  
Тональності зміряючи у пістолета.  
У трунах цинкових лежали чітко в ряд  
Апостоли, змальовані з портретів.  
Анабіозні старці попервах  
Не зрозуміли слів і сліз навколо —  
Людей палили в храмі, як в хлівах,  
І темний дим чадів за видноколом.  
Почався суд, і судний день настав —  
Немає суджених, а є одні лиш судді,  
І їх засмагло-огненний конклав  
Плете з залізних лоз хрести огудні.  
Конструкції полишені стоять  
Із черепів і черев мозаїчних;  
Віпнулася квітка у небесну гладь,  
Поки її не знищить кат зустрічний...  
Ламали долю і товкли в руках,  
Як посуд з глини ми один в одного  
До того часу, як останній прах  
Не став огнем поміж життя чужного.  
Апостоли ж ні пари з уст  
Із каменю у трунах серед храму.  
Мабуть, різьбив їх грек Прокруст  
Для зберігання в цинкових піжамах.

#### Requiem 1

Я реквієм свій проспівав впівголоса,  
Впівподиху й іншим не чуто  
Сніг, поле на чорних заземлених полосах  
Лежать прямокутно.  
Символи смерті — прострілені коні,  
Скелети і люди  
На підвіконнях,  
У мене в долонях,  
У мене на грудях.  
Герогліфи смерті  
На пишних колонах,  
На прозорих плафонах,  
На свіжих полотнах,  
Іконах і конях.  
Суворість і подих — це ніжність і туга,  
Це неначе звільнитись від років напруги,  
Не плачте, не вернете милих,  
Вони вже заклали у свіжих могилах.  
Ім спокій, нам соки і води,  
Корозія думки на гарну погоду.  
То чашу піднімем, бо вони вже існують  
На постаментах, на монументах  
В сутанах і сукнях,  
Полишені сует.

У загартованому тілі заграатований дух  
(епітафія)

У мене сьогодні болює серце  
Я напився "Української з перцем"  
Але то не від алкоголю  
Від людського звичайного болю  
Я читаю Агату Крісті  
Я чекаю на чергове вбивство  
Вона схожа на огидну відьму  
Що пропахла дешевою міддю  
На відміну від бронзи Сартра  
Що сидить у кав'ярнях Монмартра  
І мене огортає нудота  
Мій шлунок гарячий на дотик  
Моє серце подібне до апельсину  
Що оранжеву шкіру скинув  
Моє тіло тяжке, спітніле  
Я обкурений Генрі Міллер  
Я сиджу за столом у кімнаті  
Загартований спиртом, заграатований атом  
У мене сьогодні болює серце  
Я напився "Української з перцем"  
Але то не від алкоголю  
Ми ховаєси бомжа — Колю.

#### Месія

В хромованих чоботях ішов по храму кат,  
Тональності зміряючи у пістолета.  
У трунах цинкових лежали чітко в ряд  
Апостоли, змальовані з портретів.  
Анабіозні старці попервах  
Не зрозуміли слів і сліз навколо —  
Людей палили в храмі, як в хлівах,  
І темний дим чадів за видноколом.  
Почався суд, і судний день настав —  
Немає суджених, а є одні лиш судді,  
І їх засмагло-огненний конклав  
Плете з залізних лоз хрести огудні.  
Конструкції полишені стоять  
Із черепів і через мозаїчних;  
Зіпнулася квітка у небесну гладь,  
Поки її не знищить кат зустрічний...  
Ламали долю і товкли в руках,  
Як посуд з глини ми один в одного  
До того часу, як останній прах  
Не став огнем поміж життя чумного.  
Апостоли ж ні пари з уст  
Із каменю у трунах серед храму.  
Мабуть, різьбив їх грек Прокруст  
Для зберігання в цинкових піжамах.

#### Requiem 1

Я реквієм свій проспівав впівголоса,  
Впівподиху й іншим не чуто  
Сніг, поле на чорних заземлених полосах  
Лежать прямокутно.  
Символи смерті — прострілені коні,  
Скелети і люди  
На підвіконнях,  
У мене в долонях,  
У мене на грудях.  
Ієрогліфи смерті  
На пишних колонах,  
На прозорих плафонах,  
На свіжих полотнах,  
Іконах і конях.  
Суворість і подих — це ніжність і туга,  
Це неначе звільнитись від років напруги,  
Не плачте, не вернете милих,  
Вони вже заклакли у свіжих могилах.  
Ім спокій, нам соки і води,  
Корозія думки на гарну погоду.  
То чашу піднімем, бо вони вже існують  
На постаментах, на монументах  
В сутанах і сукнях,  
Полишені сует.





направлен

1  
ВЫЙ ИНТЕРНЕТ-САЙТ!

Б. Капито  
О. Капито  
С. Капито  
(056)

[illegible]

1944

## НОВІ КНИЖКИ ЛЬВІВСЬКОГО ФОРУМУ

Цьогорічний Всеукраїнський форум видавців у Львові, як на мене, засвідчив цікаву тенденцію: українські видавництва більше не орієнтуються на сенсацію, на видання якоїсь однієї, але дуже яскравої книги, котрою можна вразити і журі, й покупців. Втім, врят-чи зараз був би можливим той ажіотаж, що супроводжував появу перших перекладів Ніцше, Фройда, Сартра, Еко, Павича тому 3-5 років чи замилування суто поліграфічною досконалістю "Вибраних творів" фон Захер-Мазоха. Хороших книг стає все більше, та й якість видань відомих видавництв приблизно однакова – добра. Але досить про загальники: я, власне, хотів сказати кілька слів про ті видання, які викликали найбільше зацікавлення у Львові цього року. Не претендую на об'єктивність, адже орієнтуюся найперше на смаки й уподобання моїх друзів (а люду цьогоріч на форум приїхало безліч, то й друзів зустрів доволі) і, звісно ж, на свої власні.

Мене особисто найбільше втішило видання київським "Ніка Прес" чи не найважливіших для розуміння сучасної техногенної епохи текстів: "Галактика Гутенберга" М.Мак-Люена та "Як ми стали постлюдством" Н.К.Хейлз. Перша книга стосується впливу носіїв інформації на свідомість людини від часу винайдення друкарського верстата і дотепер, коли його функція зводиться до мінімуму, й він поступається електронним засобам продукування тексту. Книга Н.Кетрін Хейлз характеризує зміну тілесності у вік кібернетики, а відтак розглядає проблему віртуального простору. Ще три книги стосуються найзагальніших питань естетики та мистецтвознавства: найперше фундаментальна проте доволі важка для прочитання "Теорія естетики" Т.Адорно і збірки есеїв С.Зонтаг "Про фотографію" ("У Платоновій печері", "Америка, бачена крізь фотографії, похмура", "Героїзм бачення" etc.) та "Вибране" В.Беньяміна ("Про поняття історії", "Мистецький твір у добу своєї технічної відтворюваності", "Походження німецької трагедії" etc.).

Вітчизняна наука цього року була представлена працями Т.Гундорової "Femina Melancolica" (жінка в культурі, жінка і творчість), В.Моренця "Національні шляхи поетичного модерну п. пол. XX ст.: Україна і Польща", а також цілою низкою книг серії "Текст плюс контекст" київського видавництва "Факт", з яких особливо цікавими видаються "Дон Жуан у світовому контексті" та "Патетичний фрегат. "Майстер корабля" Юрія Яновського як літературна містифікація". Дуже потрібною і своєчасною є поява чернівецького "Лексикону загального та порівняльного літературознавства", звісно ж, недосконалого, як і всі решта термінологічні словники.

Українське оригінальне художнє письменство поповнилося, найперше (що парадоксально), своєрідними ретровиданнями: однією з переможниць форуму стала доволі значна за обсягом "Приватна колекція" - збірка короткої прози та есеїстики 90-их 20 ст., укладена Василем Габором й видана львівською агенцією "Піраміда", до цього "повернення у часи давні" слід додати збірки оповідань та казок Юрія Винничука "Місце для дракона" та "Вікна застиглого часу", більшість текстів яких написані ще у 80-ті, а також добірку новел Миколи Рябчука "Деінде, тільки не тут", де зібрано тексти ще більш давні. Здається, таке звертання до своєї "ранньої творчості" характеризує остаточне сформування самоусвідомлення "живого класика". І тільки дуже-дуже молодий Тарас Прохасько порадував "свіжиною" - збіркою прозових (?) фантазмів "Непрості".

З поетичних збірок увагу привернули спільна збірка Мар'яни Савки та Мар'яни Кіяновської "Кохання та війна" і окрема "сольна" збірка Савки "Гірка мандрагора" (обидві з'явилися у новому львівському "Видавництві Старого Лева"). Також дуже цікавими видалися два останніх, як завжди - тематичних, числа журналу "І" ("Насильство, влада, терор" та "Топос поразки"), які містять найновіші переклади статей Дж.Бодріяра, С.Жижєка, У.Еко та ін.

Звісно, як на таку густонаселену державу, цікавих книг могло б бути й ще більше... Проте тішити, що й наші видавництва можуть запропонувати бодай дещо для цікавого читання. Вочевидь, кількість "розумних і добрих" книг надалі тільки збільшуватиметься і, хочеться вірити, вони знаходитимуть свого читача.

ПРОЗА >>>

/obidos/ASIN/039471.../103-0812919-63

## HOME SWEET HOME

...Якось давно Маркуш хотів поклеїти нові шпалери. Старі вже давно Маркушеві не подобались. Інколи Маркуш шаленів від єдиного погляду на маленькі червоні трояндочки по невизначному жовтому тлі. І одного разу Маркуш пообдирав їх усі, залишилися лише невеличкі шматки - розміром з долоню - Маркуш раптом зупинився посеред кімнати з мокрою ганчіркою в руці, поглянув на голій бетон стін і вирішив, що такий пейзаж його цілком влаштовує... Якщо я не можу їх поламати, то принаймні пообдираю їм шкіру.

Потому Нуська якось принесла здоровенного плаката з якимось boyzband'ом. Вона сакральньо прорекла, що мати у себе таку річ означає належати до авангарду суспільної думки і світового нонконформізму, і урочисто заліпила ним півстінні. Згодом Маркуш сам приклеював до стіни квитки з театру, портрети тиранів: Пол Пот, Піночет, Наполеон, де Голь, Саддам Хусейн, Скоропадський, Оджалан, свіжі вірші. За півтора роки стіни обросли цілим світом. Інколи Маркушеві здавалось, що всі ці терористи і музиканти здеруть шкіру з нього самого, і тоді Маркуш жбурляв у стіну подушку або горнятко, з кавою...

...Гана не приходила. Вона стерпіти не могла, коли він називав її Ганою чи Нуською. Коли він обіймав її за плечі, притискався чолом до її волосся, він називав її Нуською. Коли вона йшла варити каву, він почувався голодним Гоголем і кликав її:

- Моя Гано, сонце моє...

Її насправді звали Аня. Вона ніколи не фантазувала з його ім'ям. Лише одного разу, обпившись портвейну, назвала його Шарлем. І вона не приходила.

Маркуша учора потурили з роботи. Вранці вони з Беньом пили портвейн у якійсь наливайлівці. Беньо доладно розводився про національний шовінізм, церкву і ніщє... Він знав, як задурити мені голову. Маркуш розвісив вуха і курив... Я вважаю, що Ви прекрасно розумієте, в чому дело. Я вас уже предупреждал... нарушение трудовой... Маркуш знов і знов прокручував у голові цю сцену: глибокі і старші очі поета романтика, він пронизує його поглядом, раптом Маркуш Коптар починає несамовито сміятися, перекидає стільця, виходить, гримаючи дверима - з тонконогої підставки падає кактус - єдина жива істота в тому кабінеті. Маркуш тремтячою рукою з помилками написав заяву. Шеф дивився на нього поглядом гріумфуючого Цезаря, а за дверима секретарка зустрічала погано прихованою саркастичною посмішкою. Пригадалося минулорічне: "Ви...! не читаете конспектив!.. не знаете теории!.. Я не хочу с вами разговлять!.." Після портвейну вони з Беньом пішли в метро. Дорогою зустріли якесь дівчиство з прищавим студентиком. Звідки Беньо їх усіх знає? У загальному заліку вони випили ще по півпляшки. Маркуша "не брало", а Бенья тримала хвора печінка. Маркуш уявив собі як за годину той загинатиметься десь у парку. Та піонерка дивилася на нього мокрими очима зі ще не усвідомленим бажанням, а студентик був схожий на підстреленого Бембі. Маркуш придумав перший-ліпший привід і пішов.

Цигарок лишалося ще з півблока. І ще півблока контрабандного Marlboro - Сашко приносив на гижні - і 120 гривень навсепровсе. Хто би міг подумати - це був перший гонорар. За вірші. Оповідань не взяли. Маркуш мріяв про кавалок сиру - фунт, чи, краще, півкіло - і пляшку Chablis, він бачив таку в крамничці біля універу. Гана принесла б кіно з Емануель Беар, вони б сиділи, загорнувшись у пледи, і пили б біле вино з сиром. - А завтра я би пішов у універ і поздавав би усіх ті дурнуваті реферати, і домовився з василем андрійовичем, і вивчив би політологію, і все було б просто супер, і влаштувався би на роботу, а потім би купив ящик пива, і ми б тут усі ніч дуркували, як тоді у Бенья. Маркуш спустився на півгодини в бар - пограти на автоматах. В барі його добре знали й іноді навіть відпускали напої в кредит. О пів на другу ночі Маркуш таки піднявся до себе. У голові крутилися якісь комп'ютерні авта, цифровані японці і томуподібний мотлох. У роті стояв гіркий смак алкоголю, скроні стискалися від нестачі кисню. На кухні неприбрано.

- Ці дурнуваті чашки з-під чаю та кави діють мені на нерви. Задовбали ваші плями варення по всій хаті і брудний посуд. Хтось може тут вимити посуд?! Воно все діє мені на нерви. Ви що, думаете, що в мене немає нервів, я вам покажу, які у мене нерви, задрало це ваше задрипане радіо з пісеньками про яблука о другій годині ночі, задрали ці сухарі на батареї і пусті розумування.

А яблука падають, хто ж їх збиратиме,

Яблука падають жовтим дощем.

Тарілка з банально жалібним дзвоном розбилася об стіну, і її великі шматки розсипалися по підлозі. Маркуш гепнув черевиком по столі, намагаючись роздушити кількох тарганів, що мирно собі вечеряли крихтами. З якимось надто живим хрускотом посуд розломлювався під черевиком, а тарганам здебільшого вдавалося врятуватись. Маркуш не втримав рівноваги, поточився і гепнув на холодну підлогу. Світло згасло. На балконі будинку навпроти було добре видно немолодого дебелистого пана у майці, що вийшов покурити. Дивно, ...у майці ...в грудні... покурити... Маркуш забився і ніяк не міг віддихатися. Він бачив, як у кімнаті навпроти грає музика. Це був Бетховен. Але Маркуш знав, що то Прелюдія до мінор Сергія Рахманінова, повторювана нескінченно багато разів. Маркуш піднявся і набрав у склянку каламутної води з крану. Вилив собі на голову. Краплі води, що стікали обличчям, пахли мокрим волоссям - як дощ улітку. Кухню знову заливало хемичне жовте світло електричної лампочки. Маркуш позбирав зі столів посуд і сміття. Картина за вікном драгувала своєю ідеалістичністю, проте дещо виправдовувалась містикою абсолютної темряви у вікнах будинку навпроти. Рахманінов-Бетховен накручував оберти, і Маркуш відчував, як кров розбиває його голову з середини. Він узяв до рук горнятко - і просто у нього в долонях воно розсипалось на дрібні скалки. Маркуш роздягнувся, склав одягу на столі. Зайшов у ванну і ввімкнув на повну холодну воду. Шкіра запалала, і страшний спазм прохромив йому голову...ж...е...е...

Маркуш прокинувся на кухні. Була сьома ранку. Маркуш лежав на підлозі. Боліли ребра і хребет, долоні були в декількох місцях роздерті битим склом. В кімнаті працював телевізор: якийсь дядечко гугнявим голосом розповідав про повінь в Малайзії.

Це сталося якось раптово. Взагалі-то просвітлення мусило стати кульмінаційним моментом усієї оповіді, але Маркуш просто прокинувся з цим почуттям. Двадцять хвилин пішло на косметичне прибирання у квартирі - набралось два пластикові мішки сміття та усілякого брукху, як то старі черевики, старі вірші, саморобні сувеніри зі шкіри та паперу, старі листи, старі конспекти, старі шпалери. Квартира поволі наповнювалась свіжим грудневим повітрям і запахом мокрої підлоги. Маркуш подзвонив Василю Андрійовичу, кураторові якого проекту якогось благодійного фонду і домовився про зустріч. Ще подзвонив до бібліотеки і вблагав Марію Андріївну подовжити йому читачий...Усе класно. Я ще усім вам покажу, на що я здатен, головне не зупинятись, не зупинятись, і все вийде. Потому Маркуш відшукав у комірчині більшу торбу, поклав до кишені свої 120 кривних і рушив на закупи - врешті-решт, треба таки поклеїти нові шпалери.

На першому поверсі при виході з ліфту він здибав Нуську. Цілуватися було якось неприкольно - заважали два пластикові пакети, повні усілякого мотлоху.

- Починаю нове життя! - Урочисто проголосив Маркуш, вдихаючи чарівний запах до болю знайомих ясинових парфумів.

Коли Маркуш з повною торбою дотепіпався до свого home sweet home на сьомому поверсі, Нуська вже встигла наповнити всю кімнату запахом кави. Тут таки випала нагода смачно поцьоматися.

- Слухай, Маркуше! - Її м'який голос раптом розткнувся колючим боєм по усьому його тілу. - Ніяке це не нове життя, я прекрасно пам'ятаю тебе таким. Ти тоді хотів поклеїти нові шпалери.



# Аліна Зворська

## Життя починається восени

Простір набув визначеності. Його дух змінився. Він втратив перенасиченість, дещо заспокоївся і знову почав називати речі своїми іменами. Дівчина, що забилася з кут, раптом вдихнула глибше і притихла на мить. Потім швидко підвелася, вимкнула світло, повідчиняла всі вікна і знервовано залопотіла, немов намагалася відправити голосове повідомлення в минуле. Збагнувши, що вже не встигла, мовила тихіше:

— Я давно на тебе чекала... я скучила. Мене так втомило все те, що зникло доніру! Я ховалася від нього по кутах, але і туди набивалося забагато світла, мороку та іншого мотлоху... Я змучилася спостерігати, як вони з'ясовують стосунки і не можуть поділити сфери впливу. Вони дістали мене своєю невизначеністю... — Тим часом супутниця перевтоми поволі збігала донизу гарячою шокою, а слідом поспішала солона крапелька відчаю. З ними вже спілкувалася шовкова хустинка з прозорою павутини. До дівчини ж промовляла Осінь:

— Так завжди буває злітку. Зависока температура не сприяє обдумуванню вчинків. Вона навіть заважає спостерігати. Вона змушує діяти. В повітря набивається забагато життя. Своєю невпорядкованістю воно створює хаос навколо. Не дивно, що тобі це не подобається — ти ж бо маєш таке як золотаво-солом'яне волосся, як я, ти так само маєш угоду з прохолодою.

— Вона погано виконувала свої обов'язки: забувала впорядковувати почуття. І ніяк не могла збагнути сутності.

— Вона в цьому не винна. З гарячу пору складно простежити за догриманням дозування емоцій — від сонця плавляться форми і все перемішується. Тепер буде інакше...

— ...я знаю. Я відчула зміни в повітрі, — ледь чути прошепотіла панна із золотаво-солом'яним волоссям і премило вемікнулася в простір. У просторі перестала швидко пересуватися чоловіча фігура в синіх джинсах і зеленому светрі.

— Я дуже рада, що ти вже тут, — вела далі вона, ніжно дивлячись з нікуди. — Мені навіть здається, що можна вірити в щастя, але...

— Так, важко повірити, що тепер можна без "але", — почула у відповідь, — та доведеться.

— Світ примарний і все у ньому таке.

— Це може бути правдою... А ти маєш знати, як треба поводитися з таким випадку.

— А з таким випадку треба насолоджуватися кожного миттю, — в її очах заграли блискі, — що ми й будемо робити!..

— Що, так одразу?

— Не варто так лякатися! Звичайно, сходу нічого не вийде. Треба спочатку спланувати, визначитися з пріоритетами... Правда? — у відповідь очікувальне мовчання. — Отже, перш за все, я хочу далі жити з Могилянцями.

— Для чого тобі Могилянка?

— Це моя мрія. Заперечення не приймаються. Потім... Що буде потім, я не знаю. Зрештою, зараз це не важливо. Зараз почався мій час і я нікому і нічому не дозволю зіпсувати собі настрої. Мені начхати, якщо комусь це не подобається.

— Ого, люди можуть зробити відповідні висновки.

— Начхати, які висновки робитимуть люди... Це означатиме одне: вони ображаються за те, що я не відподаю їхнім стандартам, і намагаються не визнати що образу, називаючи її по-іншому. А це вже їхні проблеми. Тим часом у просторі біли пам'ятники Сковороді, де відбувалася розмова, почався дощ...

...на обличчі панни із золотаво-солом'яним волоссям почали з'являтися дрібненькі сріблясті краплинки. Іноді вона змахувала їх білою рукою з довгими пальцями і нафарбованими нігтями. Пізніше перестала це робити, бо відчула, що вже геть змочла. Чоловіча постать у синіх джинсах і зеленому светрі спостерігала за цим спокійно, аж доки не зрозуміла, що дівчина зовсім змерзла, бо дістала з рюкзака чергову пляшку червоного вина і, з метою зіртітись, почала її відкорковувати, продовжуючи далі розмову. Тут він не витримав:

— Панно, вибачте мені за нетактовність, але до кого ви говорите? — запитав, підійшовши до дівчини.

— Як до кого? Знайомтеся, будь ласка: Осінь. Вашого імені я, на жаль, не знаю.

— Мене звати Віктор. Ви мені дозволите запропонувати Вам зараз свою парасольку і гостю кімнату за двадцять хвилин?

— Ми там продовжимо свято?

— Звичайно, якщо забажаєте. Але, перш за все, ви матимете можливість обсохнути і випити гарячого міцного чаю, — відповів чоловік в синіх джинсах і зеленому светрі з добрими карими очима (якого панна із золотаво-солом'яним волоссям назвала подучки Вітром), намагаючись відвести додому дуже милу і дуже нетверезу дівчину.

НАД ЦИМ ЧИСЛОМ ПРАЦЮВАЛИ:  
ДАРИНА КУПКО (ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР),  
РОКСОЛЯНА СВЯТО (ПРОСТО РЕДАКТОР),  
РОСТИСЛАВ СЕМКІВ (ДОРАДНИК),  
ДМИТРО БУЛАХ (НАТХНЕННИК),  
ВЕРСТКА - REMBRANDT PC.